

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **Mgr. M. K.**, zast. Mgr. Stanislavem Sochořem, advokátem, se sídlem Pavelčákova 441/14, Olomouc, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2015, č. j. 22 Af 11/2013 - 25,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 2. 2015, č. j. 22 Af 11/2013 - 25, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6750/12-1500-806450, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na nákladech řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti částku celkem 24.456 Kč, k rukám advokáta Mgr. Stanislava Sochora, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení

[1] Finanční ředitelství v Ostravě rozhodnutím ze dne 28. 11. 2012, č. j. 6750/12-1500-806450, zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo platební výměr Finančního úřadu v Přerově (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 7. 2012, č. j. 150158/12/393912801550, kterým správce daně uložil žalobci pokutu za opožděné tvrzení daně ve výši 17.948 Kč. Jelikož žalobce

doručil správci daně plnou moc k podání a zpracování daňového přiznání dne 3. 4. 2012 a lhůta pro podání daňového přiznání uplynula dne 2. 4. 2014, nedošlo k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání (§ 27 odst. 2, § 35 a § 136 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009, daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Žalobce podal daňové přiznání dne 2. 7. 2012, a proto se jednalo o opožděně podané daňové přiznání. Vyměřená daň z příjmu fyzických osob se stala základem pro výpočet pokuty [§ 250 odst. 1 písm. a) daňového řádu]. Finanční ředitelství k tomu konstatovalo, že okamžik uplatnění plné moci a právní účinky z tohoto úkonu plynoucí bylo nutné při aplikaci § 136 daňového řádu vykládat ve spojení s § 27 odst. 2 daňového řádu.

[2] Působnost finančního ředitelství přešla s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství, jež se tak stalo podle § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalovaným.

[3] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, č. j. 22 Af 11/2013 - 25, zamítl žalobu a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění se ztotožnil s výkladem finančního ředitelství. Soud vycházel z toho, že žalobce podal plnou moc dne 2. 4. 2012 u Finančního úřadu v Olomouci a druhá plná moc identického obsahu byla doručena místně příslušnému správci daně dne 3. 4. 2014. Přitom posledním dnem, kdy mohl žalobce uplatnit plnou moc pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání prostřednictvím daňového poradce, bylo pondělí 2. 4. 2012. Soud dále při aplikaci § 136 odst. 2 daňového řádu dovodil, že bylo současně nutné dodržet § 27 odst. 2 daňového řádu. Smyslem zákona totiž nemohla být povinnost správce daně postupovat v souladu s plnou mocí, která mu nebyla doručena. Soud proto nepřisvědčil názoru žalobce, že postačovalo podat plnou moc poslední den lhůty u provozovatele poštovních služeb. Výslovné znění § 27 odst. 2 vylučovalo aplikaci § 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu. K obdobnému závěru dospěl i v případě plné moci uplatněné dne 2. 4. 2012 u místně nepříslušného správce daně. Účinnost plné moci je zákonem stanovena až k okamžiku jejího uplatnění u konkrétního správce daně a tímto správcem daně je třeba rozumět místně a věcně příslušného správce daně. Místně příslušný správce daně se v souladu s § 27 odst. 2 daňového řádu plnou mocí řídil až od okamžiku jejího přijetí a nebylo zde možné aplikovat § 35 odst. 2 daňového zákona. Vztah mezi § 27 odst. 2 a § 136 odst. 2 daňového řádu je totiž vztahem obecného a zvláštního ustanovení jednoho zákona upravujícího otázku plné moci a nejedná se o vztah speciality mezi obecnou a speciální normou. Daňový řád v obecné části obsahuje instituty, které se uplatňují v jednotlivých typech řízení upravených ve zvláštní části zákona. Žalobce si tak podáním plných mocí nezajistil zachování, resp. prodloužení, lhůty podle § 136 daňového řádu.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Kasační stížností podanou dne 23. 3. 2015 u zdejšího soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti nadepsanému rozsudku krajského soudu. Stěžovatel uvádí, že ustanovení § 27 odst. 2 daňového řádu je pro posouzení celé záležitosti zcela nevýznamné, protože se jedná o subsidiární ustanovení ve vztahu ke speciálnímu § 136 daňového řádu. Odlišnost stěžovatel spatřuje v tom, že zatímco u prvního ustanovení je

pokračování

uvedeno „uplatněna u tohoto správce daně“, u druhého je uvedeno „uplatněna u správce daně“. Zákodárce uplatnění plných mocí v obou případech rozlišuje, a proto nelze tvrdit, že pro aplikaci § 136 se užije i § 27 daňového řádu, respektive že se jedná o vztah obecného a zvláštního ustanovení jednoho zákona.

[5] Stěžovatel souhlasí s tím, že plná moc podle § 27 odst. 2 daňového řádu musí být pro vyvolání právních účinků v dispozici konkrétního správce daně. Naproti tomu účelem § 136 odst. 2 daňového řádu není zajistit okamžitou komunikaci správce daně a jediným významem ustanovení je skutečnost, že v důsledku uplatnění plné moci dochází k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání.

[6] Při aplikaci § 136 není důvodu, aby místně příslušný správce musel mít v dané lhůtě v dispozici informaci o zastoupení daňového subjektu. V této lhůtě není ani výslovně zákonem stanoveno, že by muselo být správci daně doručeno daňové přiznání. Jelikož k zachování lhůty pro podání daňového přiznání postačuje i jeho podání u nepřislušného správce daně či odevzdání k přepravě, musí tento způsob postačovat i pro plnou moc, která se k daňovému přiznání vztahuje.

[7] Zatímco obecná plná moc se vztahuje pro zastupování u konkrétního správce daně, plná moc podle § 136 daňového řádu je obsahově specifická a má právní účinky pouze vůči správci daně, který je příslušný pro řízení o dani z příjmů účastníka. Předložení plné moci podle § 27 daňového řádu rovněž není vázáno na povinnost respektovat jakékoli lhůty. Naproti tomu uplatnění plné moci podle § 136 daňového řádu je možné učinit pouze v zákonem stanovené lhůtě. Proto je nutné v tomto případě na uplatnění plné moci nahlížet nikoli ustanovením § 27, nýbrž § 35 odst. 2 daňového řádu.

[8] Ačkoli § 136 daňového řádu užívá slovo „uplatněna“, nevylučuje zákonodárce obecné pravidlo pro doručování podání účastníka. Pro včasnost uplatnění plné moci postačuje, pokud je plná moc ve lhůtě podána k poštovní přepravě. Stěžovatel na základě výše uvedeného dovozuje, že § 136 je vůči § 27 daňového řádu speciálním, a proto je nutné v takovém případě podpůrně užít i § 35 daňového řádu a zároveň plná moc nemusí být uplatňována výlučně u místně příslušného správce daně.

[9] Stěžovatel dále namítá, že se krajský soud jeho argumenty prakticky nezabýval, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Argumentace krajského soudu je platná pro obecné plné moci, nikoli pro speciální plnou moc v § 136 daňového řádu. Stěžovatel se domnívá, že vztah speciality nemusí existovat pouze mezi jednotlivými právními předpisy, ale může existovat i mezi dvěma ustanoveními téhož předpisu, jak dokládá na obecné plné moci a plné moci podle § 136 daňového řádu. Pokud by zákonodárce chtěl, aby i plná moc podle § 136 daňového řádu měla být uplatněna u příslušného správce daně, nezvolil by bezpochyby odlišnou formulaci od § 27 daňového řádu.

[10] Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 14. 4. 2015 ke kasační stížnosti ztotožňuje se závěry krajského soudu a dále odkazuje na vyjádření k žalobě a svoji repliku. Zároveň navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti a jejím doplnění. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel podal kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[13] Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto podstatné skutečnosti:

[14] Plnou mocí datovanou ke dni 23. 3. 2012 zmocnil stěžovatel společnost FPP Consulting spol. s r. o. ke zpracování a podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2011. Plná moc byla podána k poštovní přepravě podle otisku razítka na poštovní zásilce dne 2. 4. 2012 a doručena Finančnímu úřadu v Přerově dne 3. 4. 2012.

[15] Plnou moc stejného obsahu doručil stěžovatel Finančnímu úřadu v Olomouci podle otisku podacího razítka dne 2. 4. 2012. Tato plná moc byla postoupena Finančnímu úřadu v Přerově jako věcně a místně příslušnému správci daně a byla mu doručena dne 11. 5. 2012.

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], protože absence této zásadní vady rozsudku je podmínkou pro věcný přezkum dalších kasačních námitek (viz například rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004 - 105, č. 617/2005 Sb. NSS, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na: www.nssoud.cz). Stěžovatel nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že se krajský soud prakticky nezabýval jeho argumenty. Mezi žalobcem a žalovaným ale nejsou žádné sporné skutkové okolnosti a jádrem předloženého případu bylo pouze posouzení právní otázky. Krajský soud přitom v odůvodnění svého rozhodnutí zaujal sice stručný, ale jasný názor k předložené právní otázce, čímž se nepřímou vypořádal i s právními námitkami stěžovatele. Ačkoli dospěl k jinému právnímu hodnocení než stěžovatel, nemůže být tato skutečnost důvodem pro nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Kasační námitka proto není důvodná.

[18] Předmětem předloženého případu je posouzení právní otázky, zdali stěžovatel stihl uplatnit plnou moc u správce daně v příslušné lhůtě (§ 136 odst. 1 daňového řádu) k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání (§ 136 odst. 2 daňového řádu). Krajský soud z § 27 odst. 2 ve spojení s § 136 odst. 2 daňového řádu dovodil, že stěžovatel plnou

pokračování

moc uplatnil po marném uplynutí příslušné lhůty; stěžovatel naopak tvrdí s ohledem na § 35 daňového řádu, že lhůta byla zachována.

[19] Podle § 27 odst. 2 daňového řádu „*[p]lná moc je vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně*“ (zvýraznění doplnil zdejší soud, pozn.).

[20] Podle § 35 odst. 1 písm. a) daňového řádu „*[l]hůta je zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty podána u provozovatele poštovních služeb poštovní zásilka obsahující podání adresovaná věcně a místně příslušnému správci daně*“.

[21] Podle § 35 odst. 2 daňového řádu „*[n]ebyl-li úkon učiněn u věcně a místně příslušného správce daně, je lhůta zachována, je-li nejpozději v poslední den lhůty učiněn tento úkon u nadřízeného správce daně nebo u jiného věcně příslušného správce daně*“.

[22] Podle § 136 odst. 1 daňového řádu „*[d]aňové přiznání u daní vyměřovaných za zdaňovací období, které činí nejméně 12 měsíců, se podává nejpozději do 3 měsíců po uplynutí zdaňovacího období*“. Podle odst. 2 stejného ustanovení „*[j]de-li o daňový subjekt, který má zákonem uloženou povinnost mít účetní závěrku ověřenou auditorem, nebo jehož daňové přiznání zpracovává a podává poradce, podává se daňové přiznání podle odstavce 1 nejpozději do 6 měsíců po uplynutí zdaňovacího období. To platí jen, je-li příslušná plná moc udělená tomuto poradci uplatněna u správce daně před uplynutím tříměsíční lhůty podle odstavce 1. Pokud v šestiměsíční lhůtě podle věty první tento poradce zemře nebo zanikne, zůstává tato lhůta zachována*“.

[23] Nejvyšší správní soud posoudil vztah § 27 odst. 2 a § 136 odst. 2 daňového řádu a dospěl k závěru, že zatímco § 27 odst. 2 daňového řádu určuje čas, od kterého je plná moc účinná vůči správci daně, ustanovení § 136 odst. 2 daňového řádu vymezuje podmínku, při jejímž splnění dochází k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. Jedná se tedy o dvě různé normy, které řeší odlišné otázky. Jejich společným prvkem v hypotéze je sice uplatnění plné moci u správce daně, obě ale spojují v dispozici s tímto uplatněním odlišné právní účinky; zároveň naplňují každá jiný účel. Pojem „uplatnění“ je proto nutné vykládat v kontextu těchto právních ustanovení a nelze opomenout jejich smysl; jazykový výklad je zde pouze prvotním přiblížením k obsahu právní normy (nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, č. 30/1998 Sb., rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na: <http://nalus.usoud.cz/>). Ostatně i z hlediska čistě jazykového výkladu je třeba poznamenat, že pojem „uplatnit“ používá zákonodárce v různých ustanoveních daňového řádu ve smyslu „podat“, aniž by tím bylo vždy míněno (až) dojití určitého úkonu správci daně. Např. § 159 odst. 1 daňového řádu stanoví, že „*[p]roti úkonu správce daně při placení daní, nejde-li o rozhodnutí, u kterého zákon připouští podání odvolání, může osoba zúčastněná na správě daní uplatnit námitku ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy se o úkonu dozvěděla*“. Nelze mít ovšem pochybnosti o tom, že toto ustanovení určuje procesní lhůtu k podání námitek, na jejíž zachování je třeba aplikovat § 35 daňového řádu. Totéž je třeba vztáhnout i na § 136 odst. 2 daňového řádu.

[24] Účelem § 27 odst. 2 daňového řádu je určit přesně okamžik, kdy vzniká zmocnění oprávnění k zastupování osoby zúčastněné na správě daní a tomu odpovídající povinnost správce daně s touto osobou jednat. Naproti tomu účelem § 136 daňového řádu je stanovit lhůty pro podání daňového přiznání. U otázky týkající se vzniku zastoupení je nezbytné,

aby oprávnění k zastupování vzniklo u konkrétního správce daně právě ve chvíli, kdy se plná moc dostane do jeho sféry, protože je tak postaveno najisto, od kdy má tento správce daně se zmocněncem jednat (jiný výklad ani není možný, protože nelze požadovat po správci daně, aby jednal se zmocněncem předtím, než je mu známo, že zde takový zmocněnec je). Pro prodloužení lhůty k podání daňového přiznání ve smyslu § 136 odst. 2 daňového řádu naopak není důležité určení přesného okamžiku, kdy plná moc dojde konkrétnímu správci daně. Zákon pouze požaduje, aby podání obsahující plnou moc daňového poradce bylo učiněno v příslušné lhůtě (§ 136 odst. 2 věta druhá ve spojení s § 136 odst. 1 daňového řádu). Je přitom logické, aby včasnost tohoto úkonu byla posuzována shodně jako u podání samotného daňového přiznání, tj. dle § 35 daňového řádu.

[25] Z uvedeného vyplývá, že je nutné rozlišovat mezi účinky uplatněné plné moci (i) na vznik zastoupení před správcem daně a (ii) na prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání. V prvním případě daňový řád podle § 27 odst. 2 spojuje jednoznačně vznik zastoupení s doručením plné moci do dispozice příslušného správce daně (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2015, č. j. 4 Afs 8/2015 - 39; a ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013 - 66). Ve druhém případě (§ 136 odst. 2 daňového řádu) jde o posouzení včasnosti procesního úkonu daňového subjektu, při němž je třeba aplikovat pravidla pro zachování lhůt (§ 35 daňového řádu).

[26] Při uplatnění plných mocí stěžovatelem bylo tedy nutné zohlednit vedle § 136 odst. 1 a 2 též i § 35 daňového řádu. Rovněž bylo nutno přihlídnout k ustanovení § 33 daňového řádu upravujících způsob počítání času, konkrétně odstavec 4, podle něhož případně-li konec lhůty (v souzené věci jím byla neděle 1. 4. 2012) na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. V případě plné moci odeslané Finančnímu úřadu v Přerově, tj. věcně a místně příslušnému správci daně, odevzdal stěžovatel zásilku k poštovní přepravě dne 2. 4. 2012, a proto byla lhůta zachována bez ohledu na to, že pošta toto podání doručila Finančnímu úřadu v Přerově až 3. 4. 2012 [§ 35 odst. 1 písm. b) daňového řádu]. V případě plné moci doručené Finančnímu úřadu v Olomouci, tj. správci daně věcně příslušnému, avšak místně nepřislušnému, byla plná moc podle otisku úředního razítka doručena uvedenému úřadu dne 2. 4. 2012. I zde byla tedy splněna podmínka pro zachování lhůty dle § 35 odst. 2 daňového řádu bez ohledu na to, že věcně a místně příslušnému Finančnímu úřadu v Přerově bylo podání po postoupení Finančním úřadem v Olomouci doručeno až 11. 5. 2012. Stěžovatel tak v obou případech splnil podmínku v § 136 odst. 2 větě druhé daňového řádu k prodloužení lhůty pro podání daňového přiznání a ze zákona se mu prodloužila lhůta pro podání daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob. Jelikož krajský soud nesprávně posoudil právní otázku ohledně aplikace § 136 odst. 2 daňového řádu, když dospěl k závěru, že plná moc nebyla včas uplatněna, je kasační námitka důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud si je vědom předcházející názorové nejednotnosti, která panovala mezi odbornou veřejností ve výkladu sporné právní otázky (srovnej Baxa, J. a kol.: Daňový řád, Komentář, Praha: Wolters Kluwer a. s., 2011: výklad k § 136 odst. 2; Kobík, J., Kohoutková, A.: Daňový řád s komentářem. 2. aktualizované vydání, Olomouc: Anag, spol. s r. o., 2013, s. 705 až 707). V případě možnosti různého výkladu určitého předpisu je třeba postupovat dle ústavněprávní zásady *in dubio pro libertate*, jež je vlastní

pokračování

interpretaci norem veřejného práva (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, č. j. 1 As 21/2010 - 65, č. 2838/2013 Sb. NSS), a zvolit ten výklad, který je šetrnější k základním právům a svobodám jednotlivce.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[28] Jelikož již v řízení před krajským soudem existoval důvod ke zrušení rozhodnutí finančního ředitelství pro jeho nezákonnost, Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu i přezkoumávané rozhodnutí finančního ředitelství [§ 78 odst. 4 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaný v dalším řízení bude vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

[29] O nákladech řízení o žalobě i o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel měl ve věci úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, a to jak v řízení před krajským soudem, tak i v řízení o kasační stížnosti.

[30] Uplatnitelné náklady soudního řízení se sestávají ze zaplacených soudních poplatků, skládajících se z částky 3.000 Kč za žalobu proti rozhodnutí [Položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů], částky 5.000 Kč za kasační stížnost [Položka 19 tamtéž] a dále z nákladů právního zastoupení. V řízení před krajským soudem má stěžovatel právo na náhradu odměny za právní zastupování za tři úkony jeho právního zástupce [§ 11 odst. 1 písm. a) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů], tj. převzetí zastoupení, podání žaloby a písemná replika k vyjádření žalovaného, ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 advokátního tarifu], tj. celkem 9.300 Kč. V řízení před Nejvyšším správním soudem má žalobce právo na náhradu odměny za právní zastupování za jeden úkon jeho právního zástupce [§ 11 odst. 1 písm. d) tamtéž], tj. podání kasační stížnosti, ve výši po 3.100 Kč za úkon [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 tamtéž], tj. celkem 3.100 Kč. Stěžovatel má dále právo na náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 3 tamtéž), tj. celkem 900 Kč v řízení před krajským soudem a 300 Kč v řízení před zdejším soudem. Stěžovatel tak má nárok na náhradu nákladů právního zastoupení ve výši 10.200 Kč před krajským soudem a 3.400 Kč před zdejším soudem, celkem tedy 13.600 Kč. Právní zástupce stěžovatele doložil soudu, že je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se náklady právního zastoupení zvyšují o částku daně ve výši 21 %. Stěžovatel má tak právo na náhradu nákladů za právní zastoupení včetně DPH ve výši 16.456 Kč. Stěžovatel má tedy právo na náhradu nákladů soudního řízení ve výši celkem 24.456 Kč, které je povinen zaplatit žalovaný stěžovateli ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2015

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu